

בעזהשי"ת

מקשיבים לקולך

מאמרי השקפה וחיזוק
מלווים בסיפורי השגחה ואמונה מיוחדים
המקרבים את הלבבות לאהבת ה'

תצוה

נערך ונלקט מתוך שיעורים יומיים שנמסרו מפי מגיד המישרים
הרה"ג פינחס אליהו פרץ שליט"א

מהדורה זו נתרמה

לרפואת הרה"ג הרב עמרם אלהרד בן שמחה שליט"א
לבריאות איתנה, אריכות ימים, ונחת מכל יוצאי חלציו. אמן.

ניתן לשמוע את השיעורים מידי יום ביומו
להאזנה חייגו לקו הישיר:

0733-71-81-57

כמו"כ ניתן גם להוריד את השיעורים
בעמדות ובאתר קול הלשון

זמני השיעורים מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת המרכזי "שבטי ישראל" אופקים
מידי יום אחר תפילת שחרית

בבית הכנסת "אהבת שלום" אופקים
בשבת קודש אחרי תפילת שחרית
שיעור בשבת בשעה 15:30

להארות והערות וכן לקבלת הגיליון
ניתן לשלוח בקשה לכתובת המייל:

makshivim10@gmail.com

ניתן להוריד את הגיליון מידי שבוע
באתרים "דרשו" "לדעת" "קול הלשון"
וכן ניתן להורידו מעמדות קול הלשון ברחבי הארץ
© כל הזכויות שמורות למערכת

להזמנת הרב להרצאות ושיעורי תורה 052-7654865

המעוניינים לזכות לקחת חלק בהפצת גיליון זה
לרפואה/הצלחה/זיווג/עילוי נשמת וכו'
מוזמנים ליצור קשר לטלפון: 052-7654865

פרשת תצוה תשפ"ד

שים בבאגש מכל

הסלטים!!!

וְעֲשִׂיתָ אֶת מְעִיל הָאֵפוֹד כְּלִיל
תְּכֵלֶת [כ"ח ל"א]

הגענו לירושלים, היינו עייפים, רעבים וצמאים, ממש גמורים... נכנסנו לחנות האוכל הקרובה שהיתה בדרכנו, איך שנכנסנו התחלנו להסתכל על הקירות, בעל הבית לא הבין מה נסגר איתנו, אמרנו לו שאנחנו מחפשים את תעודת הכשרות, אהה, אתם מהכשרות?? שאל.

הגמרא במסכת זבחים [פ"ח] אומרת שהמעיל מכפר על לשון הרע, ונשאלת השאלה מה הנוסחא להימנע אחת ולתמיד מלשון הרע???

לא, ענינו, אנחנו רוצים לקנות פה, יש פה תעודת כשרות?? הוא הצביע להם על התעודה שהיתה מוסתרת בגלל המקרר של השתיה שעמד בסמוך.

התשובה היא "לדון לכף זכות" גם על מקרה שנראה מוזר, גם על מקרה שאין לו שום הסבר הגיוני, תחשוב שחסר לך חלק מהסיפור, ולכן אתה עדיין לא יכול להסיק מסקנות.

בדקנו את ההכשר, והוא היה לא מי יודע מה למעמנו, אבל היתה פה שאלה של פיקוח נפש, הרגשנו שבשעת הדחק אפשר לסמוך על ההכשר הזה.

את הסיפור הבא סיפר בעל המעשה יהודי מבני ברק: יום אחד, אני נוסע עם אחי לירושלים, בדרך היו פקקים, ועד שהגענו לירושלים לקח הרבה זמן, לעמוד בפקקים זה אחד הדברים הפחות נעימים.

ולא מדובר בהכשר לא טוב, ההכשר היה מצויין, אלא רק שאנחנו מהדרים והולכים על הד'בסט, והעדפנו הכשר

אמר לו הצ'אלמר: אז אם אתה יכול לשים לי בקופסא... את מה שלא שמת בבאגט, הלז!!! זה יעלה לך תוספת כסף, אין בעיה!!! אני אשלם לך כמה שצריך, רק תשים לי מהכל.

הסתכלנו אחד על השני מחייכים, ואמרתי לאחי: מזל שהוא לא מבקש ממנו לשים קיסמים בתוך הבאגט ☺.

חשבנו שהגיע תורנו, ואז אנחנו שומעים אותו אומר למוכר: תגיד, שבוע שעבר היה לך גם חציל בטעם כבד, מה נגמר????

ענה לו המוכר: לא, נשאר ממנו קצת במקרר.

טוב, אם ככה תביא לי גם ממנו, סיכמנו שאני משלם לך מה שצריך.

בלב שלי אמרתי: ריבונו של עולם, איזה בלגן יהיה לו אם הוא יאכל את כל הסלטים שהוא לוקח, או שהוא הולך לשבת על זה עם כל המשפחה, אין לי מושג, אבל זה היה נראה מוזר.

ומה שכמעט הרג אותי, שהמוכר שאל אותי: איזה רוטב אתה רוצה? והוא

אחר, התקשרנו לרב שאנחנו סומכים עליו בעניני כשרות, ואמר לנו שהפעם אנחנו יכולים לאכול בהכשר הזה.

עמדנו בתור כמו ילדים טובים מחכים שבעל הבית יסיים עם הקונים שעמדו לפנינו.

לפתע, עקיפה מימין... נכנס איזה יהודי צ'אלמר [ירושלמי] עם התלבושת המסורתית, ועשה לנו עקיפה כאילו אנחנו אוויר...

מה????? שיתבייש לנו!!! כמעט שנפלנו עליו, אבל אמרנו שרק עכשיו קראנו ב"מקשיבים" לדון לבף זכות, אז בוא נדון אותו לבף זכות, אולי הוא רעב וזה פיקוח נפש בשבילו.

הגיע התור שלו, מה לשים לך בבאגט???? שואל אותו המוכר מאחורי הדלפק.

לשים לך גבינות??? לא, רק סלטים, וכך הוא עובר איתו סלט סלט ומבקש ממנו שישים לו גם מזה.

עד שבשלב מסויים אומר לו המוכר: הלז!!! הבאגט מלא.

יצאתי אחריו וביקשתי ממנו: אם אפשר להסתכל שניה בתפילה שהוא אמר, הוא חיידך והוציא את הדף והראה לי אותו, הייתי ב-ה-ל-ם!!! הדף הזה היה סדר הפרשת תרומות ומעשרות...

אמרתי לו: אני מתנצל שחשבתי עליך שסתם יש לך עיניים גדולות, ולכן אתה רוצה מהכל, ולא מסתפק, אבל תרשה לי לשאול, למה אתה עושה את זה???

הוא אמר לי: בשביל אנשים כמוך שנכנסים לאכול בהכשרים כאלה, ואני מעדיף לפחות לקנות ולעשות מעשר על הכל...

אותו אדם עקף אותנו, ומתברר שהוא עשה את זה כדי לדאוג לנו, הוא לא רק משחרר ספינים, אלא הוא גם משלם על זה ממיטב כספו.

יש הרבה שמזכים את הרבים, אבל כאן לראות אדם שמסתמא עושה את זה בעוד מקומות, משלם כדי לעשר, זה מחמם את הלב.

ובעיקר, מלמד אותנו שוב ושוב ללמד כף זכות, גם במקרה שזה לא נראה הכי

שואל את המוכר: כמה רטבים יש לך?? ארבעה רטבים, ענה לו המוכר, אמר לו: טוב, אני רוצה שתשים לי קודם את הרוטב הראשון, ואחר כך את הרוטב השני, בקיצור... תשים לי מהכל.

המוכר חשב שהוא צוחק עליו, אבל ממש לא, הוא היה נראה רציני לגמרי, ולכן שם לו מכל הרטבים, כשבלבו הוא אומר מה שהעולם אומרים: "על טעם וריח אין מה להתווכח" מה אכפת לי ממנו.

הוא סיים והתיישב באחד השולחנות, הסתכלנו עליו איך שהוא יושב מוציא את מה שהוא קנה ושם על השולחן.

ואז אחי זורק לי משפט: כנראה הוא נטל ידיים לפני שבוע, ומאז הוא באמצע סעודה 😊.

הוא הוציא דף קטן והתחיל לקרוא מתוכו, אחרי שתי דקות הוא סיים ותפס את כל מה שהוא קנה והכניס ל...פח!!! בן, בן, לפח עם כל הסלטים, ועם כל הרטבים, כולל החציל בטעם כבד 😊.

כעסתי למה אין חלב, איפה האחריות??? לא היתה לי ברירה, הכנתי שתייה חמה אחרת ללא חלב, וישבתי והתחלתי לעבוד, אחרי כמחצית השעה, אחד מצוות העובדים שאל אותי: האם אתה עדיין רוצה חלב? אפשר לשלוח מישהו שיביא...

עניתי לו: שטויות, לא צריך, מה העניין.

ואז שאלתי את עצמי: איך זה שלפני חצי שעה, כשלא היה חלב, כעסתי וזה הפריע לי מאוד, ואילו עכשיו, אחרי חצי שעה, אני לא מסוגל להבין את עצמי, כולה חלב, מה כבר עשיתי מזה סיפור.

מה השתנה????

התשובה היא: שלפני חצי שעה הייתי צריך את זה, וזה היה חשוב לי, ולכן כשזה היה חסר, זה מאוד הפריע לי, אבל עכשיו, כשהסתדרתי כבר בלי זה, וזה לא חשוב לי, אז אני כבר לא מבין את עצמי, מדוע הייתי בלחץ... סה"כ חלב.

ונפל לי האסמון!!!

טוב, גם שם צריך לחשוב מחוץ לקופסא...



אפשר להסתדר בלי חלב או לא???

השבוע סיפר לי אדם: על תוכנה מעניינת שהיתה לו ב"לדון לכף זכות", וזו נקודה, שאני חושב שמי שמאמץ אותה ביום יום, הוא יכול לסמן וי גדול... וכל הנושא של "לדון לכף זכות" ישתנה אצלו לטובה.

וכך הוא מספר: השבוע הגעתי לעבודה, ויש שם פינת קפה, מידי פעם, מי שצריך ניגש מכין וחוזר למקום.

הגעתי להבין לי גם קפה, הכנתי את הכוס עם כל מה שצריך, שמתי סוכר, גם קפה זמים חמים, ובאתי לשים חלב, והנה, אין חלב...

האמת שלפני העבודה, לא הספקתי לשתות שתיה חמה, כדי שלא אאחר לעבודה, והנה, האחראי על הקניות אצלנו לא קנה באותו יום את החלב,

מה לא מוגבל למספר
משתמשים???

"וְאַתָּה תִּצְוֶנָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" [כ"ז
כ']

"תצוה" זה לשון זירוז, כמו שרש"י
אומר את זה בפרשת "צו": אין "צו"
אלא לשון זירוז.

שואל ר' חיים שמואלביץ זצ"ל: מה
העניין שצריך לזרוז בפרשת תצוה?
הרי בפרשה זו מצווים על המנורה,
ועיקר התרומות היו בפרשת תרומה,
ולכן שם היה צריך לזרוז שיתרמו???

והתשובה היא: שיותר קל לאדם לתת
תרומה חד פעמית, מאשר להיות קשור
בתרומה כל חודש...

נו, אז מה הבעיה???? שיתן בכל פעם
תרומה חד פעמית.

התשובה היא: שתרומה חד פעמית,
אתה כל פעם מחליט מחדש אם לתת
או לא, וזה מבחינתך נסיון בכל פעם
מחדש, ובכלל לא ברור שאם היום
נתת, מחר גם תיתן, היצר הרע כבר
ידאג למרפד אותך מהענין, סמוך עליו.

רק אם החלב חשוב לך, אז זה מפריע
לך כשאינ אותו.

אבל אם הוא לא חשוב לך, אז זה
מעניין אותך כהשלג דאשתקד... ולא
רק שזה לא מעניין אותך, אלא גם אם
תראה מישהו שזה מפריע לו, אתה לא
תבין אותו, הלו!! מה קרה? סה"כ
חלב...

והמדהים, שאפילו את עצמך אתה לא
תבין, הלו!! על מה בעסתי לפני חצי
שעה, הרי עכשיו זה לא אכפת לי???

מי שמבין את הנקודה הזו, אז גם אם
הוא רואה את חבריו לספסל הלימודים,
או את השכן, או את בן הזוג כועס, על
כך שלקחו להם משחו, שינסה לחשוב
איך הוא היה מגיב אם היו לוקחים לו
משהו שחשוב מאוד???? האם גם אז
הוא היה מגיב כך: שטויות, מה הם
עושים עניין מכל פיפס...

ועוד אתה מדביק לו סטיגמה שזה בן
אדם שעושה מכל נמלה פיל... בשתי
מילים, זה מה שאומרת המשנה: "וְאֵל
תָּרִין אֶת חֶבְרֹן עַד שְׁתַּגִּיעַ לְמִקְוֵמוֹ"
[אבות ב' ד']



להכנסת כלה, ונכון שהיא כלה יתומה,
אבל בני ביתך קודמים בצדקה הזו.

אמר לו הרב: איזה קטע, את אותן
טענות מישהו בא לפניך ואמר לי.

אותו אדם התעניין: הרב, מי זה???
אבל הרב לא השאיר אותו בסקרנות,
ואמר לו: אתה יודע מי זה?? זה היצר
הרע!!! היצר הרע אמר לי: למה לתת
להם, תדאג קודם כל למשפחה שלך...

ואתה יודע למה לא הקשבתי לו???
מאותה סיבה שאני לא מקשיב לך 😊.

והסיבה היא: ה"מדרש רבה" בפרשת
תצוה.

אומר ה"מדרש רבה" [תצוה ג']:
שישנן פעמים רבות, שאדם רוצה
לעשות מצווה מסויימת שהוא צריך
להוציא עליה הוצאות, והיצר הרע בא
ואומר לו: הלו!!! תדאג לילדים שלך,
מה אתה דואג לכל העולם, תדאג
לעצמך, ויצר טוב אומר לו: עזוב את
מה שאומר היצר הרע, אל תקשיב לו
תיתן למצווה.

ולכן צריך לזרו במיוחד כאשר מצווים
על המנורה, שזה הופך למשהו קבוע,
פה צריך זירוז.

מסופר: על אחד הרבנים מהדור
הקודם, שהיה מפזר לצדקה גם את
הכסף שהיה מיועד לבני ביתו.

וכשהיה מדובר בנישואי יתומות, הוא
היה מתאמץ אף למעלה מכוחותיו,
והכל, כדי שיהיה להם הכל ברחבות,
על הצד הטוב ביותר, אם הוא הביא
אולם, זה היה אולם מהטובים עם
שירות טוב ואיכותי, וכן תזמורת וצלם
הוא הביא את הד'בסט.

והנה, באחת הפעמים, כאשר המצב
בבית שלו היה ממש קשה, ממש
ב"קרשים"... ולמרות זאת, הוא
המשיך לדאוג להכנסת כלה, שתהיה
על הצד הטוב ביותר, ואת המעות
האחרונות שהיו לו הוא גיים למטרה
הזו.

שאל אותו אחד ממכריו: ילמדנו רבנו,
לא עדיף שהרב יכסה עם הכסף הזה
את המינוס שנוצר... במקום לתת

אמר לו העגלון: שוטה הכפר, אם נוריד את הגלגלים בכלל לא נוכל לזוז מפה.

לפעמים, אדם נקלע למצב כלכלי לא מי יודע מה... ואז עולים לו בראש כל מיני רעיונות: אולי נוריד איזו הוראת קבע? אולי נפחית בתרומות שאנחנו רגילים לתת עד שהתקופה הקשה הזו תעבור.

אבל האמת, שכל הכסף שאנחנו תורמים לצדקה, זה הגלגלים שמניעים את כל העגלה... מי שמוריד גלגלים דומה לשוטה הכפר.



דירה או מזומן???

ארבעים שנה הם לא נפגשו, איזה מרגש!!! הם היו חברים בלב ובנפש, ילידי אותה עיר, אותה שכונה, אותו רחוב, כבר מגיל גן הם היו ביחד, שיחקו ביחד, אכלו ביחד, ולכל מקום הם היו הולכים ביחד, ולאחר שהתחתנו, אחד מהם עבר לגור בעיר

ומביא את הפסוק: "כי נר מצוה" כמו שבנר, מאותו נר יכולים להנות כמה אנשים, וזה לא מחסיר מאורו, זה לא מוגבל למספר משתתפים, אותו דבר, כל מי שנותן למצווה, אינו מחסיר מנכסיו מאומה, הנתנה שלו למצווה, לא תגרום לו למינוס...

יש משל ידוע, על אדם שנסע בעגלה, הטסלות של פעם... היו עגלות וסוסים, היום זה השתנה לכוח סוס 😊.

והעגלה נתקעה בכוץ, והיה חייב להוריד מהמשקל של העגלה, הבעיה היתה, שהנוסע שנסע בתוכה, היה בדרכו ליריד, והוא לקח איתו פחורות רבות, ועל כל פחורה שהעגלון ביקש ממנו להוריד כדי שלא להעמיס על העגלה, היה קשה לסוחר לזרוק אותה...

אמר לו העגלון: הלו!!! זה לא עסק, מה אתה רוצה שנישאר פה, חייבים לוותר על משהו.

אמר לו הסוחר: אתה יודע מה, עולה לי רעיון... אולי נוריד את הגלגלים של העגלה, אני אומר לך זה רעיון טוב, כי הגלגלים הם כבדים...

ואם ההורים היו חכמים, הם היו דואגים לפני מותם שיקבלו שווה בשווה ולא יריבו.

תשמע, אני חושב שאתה צודק, אני בקרוב ידאג לזה ונהיה בקשר, הם החליפו מספרי טלפון ביניהם והבטיחו להיות בקשר.

לאחר מספר ימים, יוסף מצלצל למשה: תשמע, עשיתי מה שאמרת לי, אני מגיע אליך, מעניין אותי לראות מה כתבת, תרתיח מים לקפה, אני כבר למטה...

אחרי כמה דקות דפיקות בדלת, משה הגיע, הקפה הטורקי היה מוכן עם הקצף מעל... הם יושבים ומדברים ביחד, ואז יוסף שולף לו את ההעתק של הצוואה, ומראה למשה.

אחרי שהוא סיים לקרוא, אמר לו משה: תשמע, אתה דאגת פה לכולם, ורק לעצמך לא דאגת...

מה זאת אומרת, כמה לא דאגתי לעצמי???

רחוקה, והקשר ביניהם הלך והתאדה עם השנים.

ובעת כשנפגשו, השמחה הרקיעה שחקים, הם התחילו להעביר את כל חזיות ילדותם, ותוך כדי הם עברו לדבר על הילדים, מה עם הילדים שלך? שאל אותו משה, ויוסף ענה לו: ברוך השם, מצויין, הם אוהבים אחד את השני ונפגשים מידי פעם, איזה כיף לשמוע על הילדים שלך שהם לא רבים, ואחד מכבד את השני, אמר משה חברו.

משה נהנה לשמוע שהם חיים באהבה ובאחוזה, ואמר לו: יוסף, תחשוב רק איך לשמר את זה.

מה זאת אומרת לשמר את זה? למה אתה מתכוון???? שאל יוסף.

ענה לו משה: שמעת מה קרה לילדים של פרינשר???? לא, לא שמעתי, מה קרה שם????

הם היו אוהבים עד שהגיעה הירושה, שאחד קיבל יותר מהשני, ולשני השאירו פירורים... והם לא מדברים אחד עם השני כבר כמה שנים טובות,

וילד אחר יוציא את השניה, ויהיה בלגן גדול...

אמר לו יוסף: אז מה אתה מציע שאני אעשה????

ענה לו משה: את ה 20% שאתה רוצה להעביר, אל תחכה לאחרי 120, אלא תיתן אותם עכשיו בידיים חמות, ולא רק אחרי ה 120 שאז זה ידיים קרות, וספק גדול אם יקיימו את הצוואה כפשוטה, או שילכו לבית משפט ועד לסיום המשפט, יתכן ויקח זמן רב זה יכול להיות עשרות שנים, ולבנתיים בית המשפט יקפיא את כל הנכסים, וכולכם תפסידו מזה.

וכאשר אתה נותן בחיים, אתה בטוח שזה יגיע ליעד, אתה בטוח רוכש שותפות בכל הזכויות שיווצרו במפעל האדיר הזה.

סיפר לי אדם, שמנהל עמותה גדולה שעושה זיכוי הרבים גדול, ויש אנשים שפונים אליו ואומרים לו: תשמע, אני רוצה לתת אחת מהדירות שלי לעמותה, אני רוצה שותפות בתורה, אני רוצה שיהיו לי זכויות אחרי 120,

אמר לו: אתה נתת לכולם, לכל הילדים שלך, ולעצמך לא נתת כלום, מה פירוש לעצמי? מה אני יכול לקחת איתי משהו??? הרי הצוואה הזו לאחרי ה 120...

אמר לו: תיתן איזה 20% לכולל, למקום שלומדים תורה, ל "מקשיבים לקולך" שמפעילים כוללי ערב "שעתו חפץ" בעז"ה בפריסה ארצית, וכולל יום שישי, מפיצים גיליונות "מקשיבים לקולך" שמדיווח של המפיצים, 5 דקות אחרי שמניחים אותם בבית הכנסת הם נחטפים כמו לחמניות חמות...

סיפר לי אחד המפיצים אני שם 50 חוברות!!! וזה נחטף אחרי שתיים שלוש דקות, והוא אומר לי תשמע זה לא אמיתי.

אמר לו: אתה צודק, אני רץ לשנות את זה.

אמר לו משה: תשמע לי, אם תשנה את הצוואה, אתה מסתבך עם שתי צוואות, ילד אחד יוציא את הראשונה,

יין לבן או מים???

"וְאַתָּה תִּצְוֶנָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" [כ"ז
כ"ן]

המילה "תצוה" היא ראשי תיבות של "צעקת הדל תקשיב ותושיע", בפרשה הזו מדובר על הציווי של בורא עולם למשה על הדלקת המנורה.

וכידוע, שהמנורה רומזת לתורה, ובאה התורה לומר לנו: גם כאשר אתם עוסקים בתורה, והיינו, גם כאשר אתם שקועים בד' אמות של הלכה, שימו לב, שה"בן אדם לחבירו" שלכם מסודר... שימו לב, שאתם שומעים את צעקת הדל.

לדוגמא: הנושא של החזרת ספרים בבית מדרש או בבית הפרטי שלו, בשבילך זו דקה, בשביל מי שאחראי לסדר זה יכול לקחת גם שעה...

בכפר אחד, שתושביו היו עניים, הם חשבו איך הם יכולים לדאוג לשמחת הפורים, שיהיה יין בסעודה שעושים בבית הכנסת.

הילדים שלי כבר קבלו, כל אחד מסודר, ואני רוצה לדאוג גם לי.

הוא מספר: שכבר כמה מקרים כאלו היו לו, שאותו אדם חתם את הדירה לעמותה, או שהוא חתם על סכום גדול שיעבור לעמותה אחרי ה 120 שלו, ומה שהוא רצה ומה שבאמת קרה, היו שני דברים נפרדים לגמרי...

הילדים שלו באו עם עורך דין והפכו את כל הצוואה על פיה, ויש עשרות מקרים כאלו.

ולכן הוא אומר לאנשים כאלה: אם אתה רוצה לתת, אז תיתן כחיים מזומן, כאשר אתה יכול לתת.

ובאמת, אנשים פקחים, שרוצים שותפות נצחית עם בורא עולם, זה הדבר הנכון שהם עושים.



יין לבן? אבל איך יכול להיות שכולם שמו יין לבן????

וגם הלזו!!! אין לזה ריח של יין?? משהו לא מסתדר פה.

הם הריחו, טעמו והתברר שזה מים, אפילו לא בטעם יין... מים אורגניל ללא שום חשש מכל ושביעית 😊.

איך יכול להיות??? שאלו את הרב, הרי כל אחד שם כוס יין איך זה נהפך למים???

ענה להם הרב: אני אסביר לכם היטב, היטב, מה קרה פה.

כל אחד אמר לעצמו, רגע, הרי כל אחד ישים יין, מה יקרה אם אני אשים כוס מים, הרי אף אחד לא ישים לב לכך, כיון שיין שמוזגים בו קצת מים זה לא מורגש.

כל העיירה שמים יין, כוס אחת של מים, תאמינו לי, לא תעלה ולא תוריד.

מתברר, שאת המחשבה הזו כולם חשבו ופעלו כך, כל אחד חשב שהוא

להשיג יין לכולם, זו היתה בעיה, שכל שנה הם התמודדו איתה מחדש, עד שחרב של המקום העלה רעיון: שישימו חבית בבית הכנסת, וכל משפחה תשים כוס יין אחת פעם בשבוע, ואז אחרי שנה זה יצטבר לכמות שתספיק לכולם, וכך כל אחד השתתף בזה, ולא ירגיש את זה בכיס.

ובאמת, היה נראה שהעסק מתקתק... כל שבוע כל משפחה הגיעה בתורה עם כוס ושפכו לתוך החבית.

חג פורים התקרב, והגבאים ידעו שהשנה הולך להיות להם קל הנושא של ארגון הסעודה, כיון שיין שזה הדבר הכי יקר יש להם בשפע, ומה שנשאר לדאוג זה לכל המסביב, אבל זה הרבה יותר קל.

ובאמת, הם דאגו להכל חוץ מיין.

בעיצומה של סעודת פורים, הם הביאו את החבית כדי למזוג ממנה יין לכל המסובים.

והנה כוס ראשונה שנמזגת יוצאת, והיין שבתוכה נראה שקוף... אולי זה

פחות לעבוד", מבחינתו, הוא היה מעביר את העולם הזה לאוטומציה מלאה... שהוא לא יצטרך לעשות כלום.

ולמעשה, כל מי שמתנהג בעצלות, הוא ברוב המקרים מפסיד, כיון שמי שזריז ומחזיר כל דבר למקומו, נראה אומנם שהוא מבזבז זמן, אבל כאשר הוא יצטרך משהו, הוא מיד ידע לאן לגשת.

לעומתו העצלן, שאינו מחזיר כל דבר למקומו, ומתנהג בעצלות, כאשר הוא יצטרך משהו, הוא יצטרך לחפש כפול ומכופל... ובמקום למצוא את מה שהוא צריך אחרי דקה, החיפוש יקח לו דקות ארוכות ולפעמים שעות, במקרה הטוב.

סיפר אבי מורי שליט"א, סיפור שרווח אצל יהודי לוב: על שני עצלנים שהלכו בדרך ומצאו דינר זהב, שמחו ואמרו, הנה ה' עוזר גם לעצלנים, והתחיל ביניהם ויכוח: מי ירים אותו? כל אחד מפציר בחבירו שהוא ירים, כל אחד אומר לחבירו: נו, נו, תרים אותו, ואף אחד לא מרים.

היחיד, ושם מים במקום יין, והתוצאה שקבלו: חבית מלאה במים.

בסידור ספרים בבית הכנסת, ישנה תחושה שלפעמים עולה לאדם: אז מה אם לא אחזיר?! כולם מחזירים, זה לא נורא אם הספר שלי ישאר על השולחן, מה, אם יהיה כאן נקי, אז על מה משלמים לאחראי פה משכורת???

הבעיה, שכל אחד אומר את זה, והתוצאה בסוף היא: חבית מליאה מים...



לאן נעלם חלק ב'???

"לְהַעֲלֹת נֶר תְּמִיד" [כ"ז כ']

הביא אבי מורי שליט"א: שגר התמיד מסמל את עבודת ה' התמידית, ללא עצלות, יום עם כל החשק עם כל הברע'ן... תוך התגברות על יצר העצלות.

העצל דוגל בשיטה של "לא לעשות כלום", או לכל היותר "כמה שהכי

מהקושי שנגרם לאדם שתפקידו לסדר את הספרים במקום, וקיימת כאן בעיה של: "לא תרדה בו בפרך".

אני אומר, גם סידור וחומש, הוצאת? השתמשת? תרגיל את עצמך להחזיר מיד כגמר השימוש, אף אחד לא עובד אצלך, מה גם, שבשבילך זה ספר אחד, ובשביל האחראי על הסדר, זה יכול להיות כמויות שאינן נתפסות... עם קצת שימת לב מצידנו, תאמינו לי, העולם יכול להראות הרבה יותר טוב.

אותו דבר בבית, גם אם אתה מרגיש שיח סעודי... מותר לך להושיט יד ולהרים לכיור את הצלחת שלך, לא בקשו ממך לפנות את כל הצלחות, ה' ישמור, מדובר רק על הצלחת שלך, בדברים הקטנים האלה, אנחנו מרגילים את עצמנו לא להיות עצלנים, ותאמינו לי, מי שירויח מזה הראשונים, זה אנחנו...

את הסיפור הבא, סיפר לי אדם שהוא תמיד נוהר להחזיר את הספרים שהוא מוציא בבית המדרש למקומם, אבל פעם אחת, הוא למד על הכשר שלו, את חשיבות החזרת הספרים.

הם חשבו, איך הם ירימו אותו מבלי להתאמץ, הם נפרדו והלכו לביתם, כשאחד מהם הביא פטיש ומסמר, והשני הביא חוט ארוך, הוא דפק עם הפטיש והמסמר על המטבע כדי לעשות בו חור, ואחרי שהוא הצליח לעשות בו חור, חבירו השחיל את החוט בדינר, ואז שניהם הרימו את הדינר על ידי שהחזיקו בחוט, העיקר שהם לא התכופפו להרים את המטבע.

כך נראים פחות או יותר חייו של העצלן... שהרבה פעמים, הוא יעבוד הרבה יותר אם הוא דוחה דברים.

אדם שבספריה הביתית שלו, לא מחזיר את הספרים בצורה מסודרת, אז לאחר מכן כאשר הוא יחפש ספר, זה יקח לו זמן כפול.

ואם כבר מדברים על זה, במיוחד צריך להיזהר בבית המדרש, כשמוציאים ספר ולא מחזירים, הנזק יכול להיות גדול לאנשים אחרים שמחפשים את אותו הספר ולא מוצאים, למה הם לא מוצאים??? כי הוד מעלתו התעצל להחזיר את הספרים למקומם, ובכך גם לביטול תורה ולצער, וזה חוץ

אבל זה לא היה במדף הספרים, כנראה מישוהו לקח אותו, מיד הלכתי והבאתי להם את הספר, הם שאלו אותי: יואו, איפה מצאת את זה???

זה הספיק לי... שבאותו בית אבלים חיפשו את הספר במשך יומיים, ואת כל זה יכלתי למנוע על ידי פעולה פשוטה של החזרת הספר למקום.

העצלות הזו עלתה לי ביוקר, הייתי עם נקיפות מצפון על מה שנגרם מזה, על כך שיכלתי למנוע את כל זה.



איך חוסכים בירוקרטיה???

"וְשִׁכַּנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" [כ"ט מ"ה]

אדם צריך להרגיש שה' איתנו, שוכן בתוכנו, ויודע ומרגיש את צרכינו.

סיפר אבי מורי שליט"א סיפור שסיפר לו אדם: במשך עשר שנים אני מתפלל במניין קבוע, ולפני שנתיים, נסגר מניין שהיה בסמיכות אלינו, וכך נוספו לנו

וכך הוא מספר: היה זה כאשר הלכתי ללוויה של אדם שהיה קרוב אלי, הלוויה יצאה מבית הכנסת שהיה ממש סמוך למקום מגוריו של הנפטר, סמוך לבית האבלים, ישבתי בבית הכנסת והוצאתי ספר "חזון עובדיה" על הלכות אבלות חלק ב', עיינתי בו כדי שאם ישאלו אותי הלכה כלשהי, אהיה מוכן בשלוף...

אחרי חצי שעה, התחילו ההספדים, מהרתי לצאת והשארתי את הספר על השולחן...

השתתפתי בהספדים, בלוויה ואחר כך הלכתי לביתי.

חזרתי אחרי יומיים, כדי לנחם את המשפחה, נכנסתי לבית הכנסת, וראיתי שם את הספר, נזכרתי שלא החזרתי אותו לפני יומיים למקומו, והוא נשאר באותו מקום.

אחרי שהייתי בבית הכנסת, ישבתי עם האבלים ודברנו בהלכות אבלות, ואז אמרתי שראיתי ב"חזון עובדיה" בחלק ב' כך וכך, מיד הם אמרו לי, שהם חיפשו בבית הכנסת את חלק ב',

עולם, ובורא עולם שלח לי אותך שתקנה לי את המפטיר.

מי שפונה לבורא עולם לפני כל ההשתדלויות, זה כמו לעלות על כביש 6... שאתה חוסך את כל הפקקים, כך מי שפונה קודם כל לבורא עולם, הוא מקבל את הישועה ב 0% בירוקרטיה.

אבל אם הוא פונה לבורא עולם רק בסוף, אחרי שהוא ניסה והפעיל את כל הקשרים שהוא יכול, שלא יתפלא אם יש לו בירוקרטיה.

אזהב בירוקרטיה???? תפנה לבורא עולם בסוף.

כנראה שאותו זקן אם לא היו קונים לו הוא לא היה מקפיד, בנימה אישית אני כן הייתי מציע לאנשים שלא יצפו מהגבאי שהוא יודע את התאריכים שחשובים להם, אלא אם יש איזה צורך, תידעו את הגבאי, כך זה חוסך אי נעימויות.



למניין קרוב לעשרה מתפללים, אחד מהם היה זקן תלמיד חכם, וזכיתי שהוא ישב לידי, היה לו כמין רוגע ושלווה פסטורלית, שאי אפשר להסביר.

בפרשת שמות הגבאי קנה לו מפטיר, ואחרי המפטיר הוא ביקש לעלות למוסף, הגבאי אמר לו: בשמחה.

אחרי עליית המפטיר, הוא עשה השכבה "אשת חיל מי ימצא, המרחם על כל בריותיו הוא יחמול וירחם על מרת..." ואז הוא מזכיר את אמו ע"ה.

כשסיים, שאל אותו הגבאי: האם היום זה יום האזכרה של אמך? ענה לו הזקן: כן, היום זה יום האזכרה, אם כך, למה לא דיברת??? הייתי נותן לך את המפטיר מראש, למה סמכת על הנם, וכמו שאכן קרה, שקניתי לך, אבל זה היה במקרה...

ענה לו הזקן: אני רגיל כבר במשך שנים, שאני לא פונה אל האנשים אם אני צריך משהו, אני פונה ישר לבורא עולם, והנה, גם כאן פניתי לבורא

ויאסוף אתכם, הוא פנה לבורא עולם: בבקשה, אני רוצה להגיע מוקדם כדי שאוכל ללכת ללמוד בכולל, ותוך כדי הוא הרים טלפון לאשתו, כדי לומר לה שהיום הוא מאחר, הוא ביקש מהנהג לרדת למטה כנראה לעשן...

תוך כדי שהוא נמצא למטה, הוא קולט אוטובוס שעוצר בתחנה, הוא מסתכל על המספר וכמעט מקבל חום... הוא רואה קו מספר 594, הוא שואל את הנהג: לאן אתה מגיע??? ענה לו הנהג: לאופקים!!! מה???? למה עצרת פה??? אין לך תחנה כאן.

נכון, עצרתי כאן כי לילד של אחד הנוסעים יש בחילות, הוא שאל את הנהג: האם יש מצב לעלות איתך לנסיעה לאופקים??? אמר לו הנהג: אין בעייה, אבל תוך דקה אני יוצא לדרך, הוא "מס" לאוטובוס שלו, לקח את הדברים שלו ועלה לאוטובוס לביוון אופקים.

הוא ישב והודה לבורא עולם על התזמון המדוייק, ועל כך שהוא זכה לראות בחוש את כח התפילה, אם בורא עולם, לא היה מסדר לו את זה,

האם יש תחנה בגן יבנה
לאופקים???

"וַיִּשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבֵאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ"
[כיח ליה]

סיפור השגחה בלעדי לקוראי הגיליון ולשומעי השיעורים היומיים בקו 073-71-81-57 השבוע, ביום שני, סיפר לי אברך תלמיד חכם על סייעתא דשמיא מיוחדת שהיתה לו להגיע לכולל ערב "שעתו הפיץ", הוא הלך לבקר את אמו שהרגישה לא כל כך טוב, בחזור מהביקור הוא עלה לאוטובוס שמגיע קרוב לעיר אופקים, וכדי להגיע לביתו הוא נצרך לאוטובוס נוסף.

האוטובוס התחיל בנסיעה, ואז בגן יבנה, האוטובוס לפתע עצר, מה קרה??? שאלו הנוסעים, ענה הנהג: יש תקלה באוטובוס, הוא נתקע, ולכן אני מברר איזה אוטובוס הכי קרוב לכאן, כדי שיאסוף אתכם.

הנהג בירר ואמרו לו שעוד 45 דקות משוער יגיע אוטובוס שיעבור באזור

לאחר הניתוח, חיכו שהוא יתעורר, הרופאים אמרו שהוא אמור להתעורר תוך שעתיים, אבל עברה יממה והוא לא התעורר, וכך הוא במשך עשר שנים!!! הוא שוכב רדום... וכששואלים את הרופאים: מה הצפי? הם אומרים שהוא יכול להתעורר בכל רגע, וחלילה, הוא גם יכול לא להתעורר.

כמוכן שכל המשפחה מתפללים ומבקשים מבורא עולם אבל כלום לא זז...

אחרי עשר שנים, פנו אליהם מהנהלת בית החולים ואמרו להם: תשמעו, אנחנו ניסינו הכל, חשבנו שהוא יתעורר, אבל כלום לא זז, אנחנו לא בית חולים לחולים מהסוג הזה, בכזה מצב אתם צריכים ללכת לבית חולים גריאטרי, לנו אין מה לעשות איתו פה יותר, מיצינו את כל האפשרויות הקיימות אצלינו.

אחד מבני המשפחה אמר לבית החולים שימתינו מספר ימים כי אנו רוצים להתייעץ, הוא הלך לאחד מגדולי הדור ושאל אותו: הרב, אנחנו

הוא היה עדיין מחכה לאוטובוס שיבוא...



מה גרם לחולה להתעורר מהניתוח אחרי עשר שנים???

וְנָשָׂא אֶהָרֶן אֶת שְׁמוֹתֶם לְפָנַי ה' עַל שְׁתֵּי כְּתָפָיו לְזָכְרָן" [כיח י"ב]

התורה אומרת זכה אהרן לשאת את החושן שבו שמות בני ישראל, שהיה אהרן אוהב שלום נתן את כתיפו למשענת לזולת להרגיש את צער הזולת, ולכן זכה למה שזכה, סיפור מדהים ששמעתי מהרב גואל אלקריף שליט"א:

הסיפור התחיל לפני שנים, והסתיים לו מזמן, אברך התחיל לחוש בליבו, לקחו אותו לבדיקה ואמרו לו: תשמע, לא מסתבר שיש לך משהו, מה"כ אתה אדם צעיר, שלחו אותו לבדיקת לב יסודית, כשהגיעו התוצאות, אמרו הרופאים למשפחה שהם חייבים להכניס אותו מיד לניתוח לב מעקפים...

שמאושפז בבית החולים, הוא שמע שרוצים להעביר אותו לבית החולים הגריאטרי.

הדוד אמר לעצמו, אולי אני אשאל אותו אם הוא מכיר מישהו מהמשפחה שזקוק למהשו...?

שאל אותו: תניד, אולי יש לך מושג, האם יש מישהו במשפחה שזקוק לעזרה, מישהו שמתמודד עם מצב כלכלי לא פשוט?????

היתה שתיקה מעבר לקו, הדוד אמר: אולי הוא מגמגם כי הוא נצרך, ומיד אמר לו: אולי אפילו אתה זקוק למהשו?????

ענה לו האחיינ: אני אניד לך את האמת, אני קניתי דירה ואני משלם משכנתא, והייתי אמור להיכנס לדירה, אבל לקבלן יש בעיות ועיכובים, ולכן אנחנו בינתיים משלמים גם שכירות וגם משכנתא, ואשתי, אחרי לידה והיא מאוד חלשה כדי לצאת לעבוד, ואני לא אשקר לך, אבל היום לא היה לי מה לתת לילדים לאכול בבוקר, שלחתי אותם בלי כלום, וסמכתי על

מתפללים לרפואתו, עושים הרבה חסדים לרפואתו, נותנים הרבה צדקה ונראה שבזרא עולם לא שומע אותנו, נראה כאילו התפילות שלנו חסומות, המצב כבר עשר שנים נשאר אותו הדבר, ואם עד היום היו מטפלים בו בבית החולים, הם כבר הרימו ידיים, ורוצים להעביר אותו לבית חולים גריאטרי.

הרב אמר להם: תשמעו, יכול להיות שיש בן משפחה שצריך עזרה, ואתם לא עוזרים לו, הגמרא ב"מסכת יבמות" [ס"ב] אומרת על הפסוק: "אז תקרא וה' יענה" שמי שאוהב את שכניו ומקרב את קרוביו, בורא עולם שומע לו, ומי שמתנכר אליהם בורא עולם מתנכר אליו...?

אמר אותו בן משפחה לרב: אני לא יודע, אין לי מושג אם יש מישהו כזה, מה גם, אדם שהוא נצרך הוא מתבייש לומר למישהו שהוא צריך משהו, ולכן ברוב הפעמים, הוא יעדיף לחיות עם זה בשושו [בשקט].

הוא יצא מהרב, והוא מקבל טלפון מאחיינ שלו, ששואל מה שלום הדוד

הרופאים שהיה במקום אמר לו: הלוא!!!
עשר שנים הוא לא התעורר, למה שזה
ישתנה עכשיו???? אבל הוא ידע
בתוך תוכו מה שהרב אמר, מה
שהגמרא במסכת יבמות אומרת: שמי
שמרחם על קרוביו, בורא עולם שומע
לתפילתו.

שימו לב טוב, שימו לב למילים!!!
אחרי יומיים האח התעורר, עשר שנים
הוא בתרדמה, ואחרי המעשה שעורר
רחמים, הוא מתעורר.

הוא עבר תקופת שיקום ארוכה, אבל
בסוף הוא חזר בריא לבית.

מי שלא מתעורר מכזה סיפור, שיבדוק
את עצמו שהוא לא רדום ☹️.

זה סיפור מסוג הסיפורים שכל מילה
נוספת מיותרת.



כך שבמזכירות בית הספר יתנו להם
לחם עם שוקולד... לא תכננתי לומר
לאף אחד, אבל אם שאלת, אז אני
כבר אומר לך את האמת.

הדוד שמע את זה, ואמר לעצמו, זהו
זה, הוא מיד הלך לסופר גדול, נכנס
ומילא שתי עגלות במה שרק אפשר,
ממש בהכל: חומרי נקיון, מוצרים
יבשים, עופות, דגים, מוצרי חלב, דגני
בוקר ועוד הרבה נשנושים שיהיה
לילדים, הוא אירגן הכל והגיע לאחיין
ואמר לו: רד למטה תבוא לעזור לי,
הוא ירד והיה בה-ל-ם!!! מהקנייה
שהדוד סידר לו, ולא רק זה, הוא גם
נתן לו סכום כסף במעטפה שיסדר
אותו.

הדוד, אחרי המעשה הזה, חזר לבית
החולים והתפלל: בורא עולם!!! עכשיו
דאגתי לקרב את קרובינו, ובזכות זה
תחזיר לחיים תקינים את האח שיושב
כאן כבר מעל עשר שנים, אחד

מעוניינים לזכות את הרבים??? זקוקים לישועורר??? לשמידה??? לזיווג
הגון, לרפואה, להצלחה, לע"נ.

תמודדת תרומה של 50 שקלים תקבלו 20 חוברות להפצה

כתיבתם של חידושי התורה והפצתם מהוה קידוש ה' גדול ויש בכך כדי להציל מהמחלה הנוראה

[מדברי מרן ר' חיים קנייבסקי זצ"ל]

חייגו כעת 052-7654865

גיליון זה מוקדש לרפואה והצלחה

אימי מורתי דינה בת ריקה תחי' ○○○
הילדה מוריה בת רחל תחי' ○○○
לינוי בת שירה תחי' ○○○
להצלחת יצחק בן רבקה הי"ו שיחזור לביתו לשלום ○○○
ישראל עמר בן תמר הי"ו לזיווג הגון ○○○
משפחת אדרי הי"ו ○○○
להצלחת ○○○

אבי מורי ר' שלום בן עישה שליט"א ○○○
ר' רחמים בן ריקה הי"ו ○○○
שולמית בת סוליקה תחי' ○○○
הילד הראל מאיר בן לינוי נ"ו ○○○
מרגלית בת סוזן תחי' סוזנה בת רחל תחי' ○○○
להצלחת הילדה עדי בת פנינה תחי' ○○○
לרפואת ○○○

לאה בת חסידה חסיבה תחי' ○○○
ר' רפאל ישראל בן מזל הי"ו ○○○
מכלוף בן גיגי בן מרים הי"ו ○○○
יעקב בן מזינה הי"ו דניס בת צביה תחי' ○○○
רבקה בת חסידה חסיבה תחי' לזיווג הגון והצלחה ○○○
ליבי בת שירה תחי' ○○○
להצלחת רבקה בת לאה הי"ו בתורה ויראת שמים ○○○

גיליון זה מוקדש לע"נ הנפטרים

הסבא ר' מרדכי פרץ בר שמחה ז"ל ○○○
הסבתא ריקה בת עזיזה ע"ה לבית כהן ○○○
אייר בת מרגלית ע"ה לבית שריקי ○○○
ר' אורן בן רחל רשל ז"ל ○○○
יעקב דוקרקר בן שרה ויחזקאל ז"ל ○○○
לע"נ האוה"ה הקדוש ר' חיים בן עטר זיע"א ○○○
לע"נ ○○○

חמותי הרבנית חסידה חסיבה בת סוליקה ע"ה לבית הרב אדרי זצ"ל ○○○
הסבא ר' פינחס אליהו כהן בר שמחה ז"ל ○○○
הרבנית הצדקת מרת לאה בת רבקה ע"ה לבית הוברמן ○○○
חיים בן גיגי בן מרים ז"ל ○○○
פאני פריחה בת תמר ע"ה לבית אביטן ○○○
אברהם אדרי בר יקוט ז"ל חנינה חנה בת שמחה ע"ה ○○○
לע"נ ○○○

מור חמי הרה"ג רפאל אדרי זצוק"ל הצדיק מרעננה ○○○
הסבתא עישה בת סלטנה ע"ה לבית פרץ ○○○
הצדיק מרעננה ר' יצחק הכהן הוברמן בן זלאטא אסתר זיע"א ○○○
משה סרג' עטיה בן אורידה ז"ל ○○○
יפה בת סימי ע"ה לבית כהן ○○○
משה [מושיטון] עמר בן תמר [תמון] ז"ל ○○○
אליהו ועקנין בן סוליקה ז"ל ○○○

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב
הוא יברך את

"עמודי התווך"

המחזיקים ותומכים בהוצאת הגיליון לשבוע זה

הורי היקרים
הרב שלום ודינה פריץ הי"ו

ר' פינחס ולינוי
בהן הי"ו

איתמר ואסתר
אילוז הי"ו

יורם ומיי
עמיה הי"ו

ה' ישמרם ויחיהם, וישמור להם בני משפחותיהם הנעימים,
יצליחם במעשי ידיהם וכפרנסתם,
ימלא האל כל משאלות ליבם לטובה ולברכה,
וזכות התורה תהיה מגן וצינה בעדם,
וכן יהי רצון ונאמר אמן.

נקודות "מקשיבים" ברחבי הארץ

בני ברק: רמת אלחנן משפחת פריץ רחוב הרב זוננפלד 10 052-768-4697

שיכון ג' דפוס S.O.S שדרות הנציב 1 03-5568453

שיכון ה' 052-712-5696

שיכון ו' 052-710-6515

חדרה: משפחת אור 050-476-7700

פתח תקוה: דניאל 054-676-5094

אשדוד: אביב מזוז 054-488-5622

באר שבע: חנות העור והמפתח רחוב קק"ל 126

נתיבות: נחלת יששכר 050-416-6231 מערב נתיבות 054-625-6939

נווה שרון 052-712-5697

דפוס נזר הקודש רחוב חיל אויר 74

ביתר עילית: גבעה B רחוב הרב שך 42 053-310-9393

בית שמש: רמה א' 054-843-3859

יפה נוף בן עזאי 27 משפחת הרב בן חמו 052-714-0376

רחובות: 052-761-7667

אופקים: רחוב הרב חיים פינמו 052-765-4865

ובמשרד הראשי של מרכז תבונות רחוב ר' אלעזר אבוחצירא 316

אשקלון: 053-280-3528

נוף הגליל שכונת הר יונה 052-768-3794

חדש!!! ירושלים שכונת נאולה 052-760-2049

חדש!!! קרית ספר הרה"ג אהרון צבי יעקבזון שליט"א מג"ש דף היומי בכולל

נחלת משה 08-974-1357

מעוניין להצטרף להפצה ולצבור זכויות והגנה על עם ישראל???

התקשר עכשיו 052-7654865

לשמיעת השיעור כל יום בשידור ישיר

וכן לשמיעת כל שיעורי הרב

0733-71-81-57